



Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2. — P. E példány 20 fill.

AZ ÉLET SODRÁBAN.

Amikor a sebes áradásban levő folyón kell átkelnie az embernek, úgy irányítja a csónakját, hogy ne derékszögben kaphassa az ár, hanem — amint átkelőben van — ugyanakkor az ár ellen is dolgozzék egy kevéssé azzal, hogy «felfelé» is tart, amikor átmegegy a vizen. Amikor csendes a folyó, nincs szükség erre, úgyse «viszi le» a víz, mert nincs sodra.

Az új esztendő elején úgy állunk mi is, mint akinek át kell kelni a vizen, mégpedig olyanon, amelynek sodra van. Amelyik veszedelmeket rejt magában: bizonyítja ezt azok a dolgok — fadarabok, hullák stb. — amiket magával sodor. A mi újesztendőnknek is sodra van. Rengeteg pusztítás jeleit hordozza. Megfélemlít! Át tudok-e kelni rajta?

Igen, ha okosan indulok neki. Ha én se vagyok annyira magambabizó, hogy egészen keresztben vágok neki, hanem kicsit felfelé is tartok átkelés közben.

Anyaszentegyházunk számtalanszor figyelmeztet erre. Minden szentmisében van szurszum korda — fel a szívvel! A Magyar Sion ormán, az esztergomi bazilikán óriás aranybetűkkel van kivésve a «kve szurszum szunt kverite» — «amik odafönt vannak, azt keressétek!» *Felfelé tartani!* legyen a mi jelszavunk is! Olyan nehéz ez? Nem!

Hívó embernek ez természetes! Hitünk arra tanít, hogy örök életre születünk. Azt keressük! Ezzel az étellel az örök életre kell előkészülnünk és érdeme-sekké lennünk. A mostani életünk bajai, gondjai és a legmostanibb napok «sodró árja», ez a háborús élet külön is próbára teszi az embert. Ne akarjunk csak emberi erővel megküzdenni az újesztendő feladataival, hanem nézzünk föl a «magasba», abba a mi gyarlóságunkhoz szabott Isten-közelségbe és úgy induljunk neki az újévnek, hogy sodrában az Úrra nézünk. Feléje tartunk, gondolataink, szavaink és cselekedeteinkkel egyaránt. Hogy még praktikusabban beszéljünk, az Úr Jézus kezét fogjuk, az Ő szemébe nézzünk és az Ő erejére támaszkodjunk. Nem képzelődés ez, hanem valóság! Nekünk is szól, amit apostolainak ígért, mikor azt mondotta: «ha előljáróitok és királyok elé vezetnek, ne törjétek előre fejeteket, hogy miként fogtok felelni», mert Én fogok ajkatokkal beszélni, és adok bölcseséget a beszédhez! Minden kezdet előtt jó ilyen hívő bizakodással és hálás alázatos-sággal «bekapcsolni» az Úr Jézus telkínált isteni jóságát, amely annyi áldást jelenthet életünk sodrában.

Ez a természetfölöttiség legalább azt eredményezi, hogy az életet magasabbról látjuk és kevésbé fájnak azok a dolgok, amelyek közelről olyan csúnyák és visszataszítóak. Mit törődünk mi porral, sárral, meredek úttal stb., amikor a napot felkelni látjuk? Egy dolog tölt be: a nap fenséges világossága és szerte-sugárzása! Emellett minden eltörpül! Betölt egészen a szépség s a fényzőn! Ilyen napkelet legyen számunkra az élet sodrában az új évben az eucharisztikus gondolat: a szeretet sugárzó szépségének lélekboldogító simogatása és a felfelé törekvésnek örök kihangsúlyozása, izmokat töltő erőforrás és soha ki nem alvó bölcseség oktatás: *Ami odafönt van, azt keressétek az élet sodrában!*

Mátrai Gyula dr.

OLTÁRTÜZEK MELEGÉBEN.

Ma oly nehéz volt a délelőtt az Úr szőlőjében. A munka rengeteg és hátra van még a délután! Azért a Tabernákulum elé Erőt jöttem meríteni az Eucharisztia energiaforrásából. A lelkek mélyén oly áthatolhatatlan a sötétség, ezért az Égő Szentostya tündöklős fehérségéből töltekezem Fénnyel. Kint a Tereken hangos vásári zajjal kínálják az Élvezeteket, amik azonban csak az idegeket zsbibasztják el és csömört okoznak, én viszont papi szívvel az Élet Kenyerének zamatos égi boldogságával szeretném jóllakolni a Tömeget. S főleg ezért jöttem ide...

Érzem: boldogan súlyosodik lelkemre a Csend igája itt: imakórusunk boltívei alatt. A színes ablaküvegeken pedig a zuhogó napsugár kibontja mind a hét színét és ráhull az Oltárszekrényre, mint vakító királyi köntös a napfényözön. Az olajlámpás virrasztó éberséggel lángol. Elnézem, s rövid fohások után ösztönös mozdulattal a zseembe nyúlok. Gimnazista voltam, amikor az egyik szent-ségimádás alkalmával kezembe került P. Marton Bernát O. P.: *Oltártüzek* c. művének kiskötet-sorozata. Fellapoztam őket. Megtetszetek. S azóta utitársaimmá szegődtek. Hisz mindegyikük kitűnő meglátások gyűjteménye és az eucharisztikus papi lélek vademecuma. Most is velem van az egyik kötet. S csakúgy találok felütöm...

* * *

S csakhamar az *oltártüzek fényében* látni kezdem, hogy mily *rút a bűn!* Aquinói Szent Tamás szerint *privatio* csupán, de kihatásaiban borzasztóbb, mint a legrettenetesebb világkatasztrófa. Miért? Hisz az emberlelkek az Isten szentséges templomai, amiket az Atya épített, a Fiú vére szentelt meg és a Szentlélek ékesített fel kegyelmeivel; amik a bűntelenségben az Isten gyönyörűségei voltak és az édes Jézus hajlékai, de a bűnökben a templomok romokban hevernek, szentségei megbecstelnitve, borzasztó szennyel és utálatos hulladékokkal vannak tele... Igen, mert a bűn olyan robbantásokat visz végbe a lelkek falán, amihez arányítva a most folyó borzalmas háború minden stukájának szörnyű pusztítása egészen jelentéktelen dolog! Leírhatatlan csúnyának látja meg a pap az oltártüzek fényében a *bűnt*, amely a javulni nem akaró embereket a pokol infernoiba taszítja, a kárhozottak szennyes társaságába, az örök emésztő tűzbe!... De mégis... míg a földön élünk, a konok bűnösökön is lehet segíteni és kell is!... De hogyan?

* * *

Pár oldallal később megtalálom erre a feleletet az *Oltártüzek*-ben. Olvasom és az *oltártüzek szelid sugárzásában* a hitemmel tapasztalom meg, hogy *Krisztus az Áldozat a Bűnért!* Az Úr Krisztus értünk halálra adta magát. De szeretete ennél is tovább ment. Mivel szerette övéit, végig, a végletekig szerette őket. Az áldozatban megtörte testét és kiontotta véréit, hogy lelkünknek tápláléka legyen. Ezért az Eucharisztia egyúttal áldozati lakoma, szent vendégség, ahol az Úr a legfölségesebb étellel és itallal kínálja vendégeit, tulajdon szent testével és vérével, az Igazság kenyérével és a Szeretet borával, amely dús életet, örök halhatatlanságot és kifejezhetetlen boldogságot ad. Krisztus az Agnus Dei, a fölösen elégséges áldozat a Bűn szörnyű Isten-sértéséért és boldog az az ember, aki asztalához járhat naponta és majdan az Örökkévalóság időtlenségében a Mennyei Lakomát szüntelen élvezheti!

* * *

Aztán csak úgy öletszerűen nyitottam újra fel az *Oltártüzeket*, hogy végül az *oltártüzek melegében* a lelkem színültig csorduljon a *szerelet eucharisztikus izzásával*. S lelkem egészen megnyugszik, mert mint a szomjas szarvas égető szomjúságát lecsillapította Üdvőztője forrásaiban. A szeretet kivisz az emberek közé, de újra visszajövök Hozzád, Uram Istenem! S a lelkeket is megtanítom arra az örvendeztető igazságra, hogy többé ne a farizeus házában, ne is sítrod körül keressenek a bűnös Magdolnával, hanem saját házában, oltárod és szent sátorod alatt. Uram, Istenem! *Fénelon*-nal érzem, hogy Te pihensz most a keblemen, Arcod az arcomhoz ér, megpihensz a szívemen, mint egykor szeretett tanítványod a tiéden. Tégedet tartalak, tégedet élvezlek, tégedet bírlak. Ha pedig Te az enyém vagy, akkor minden az enyém. Ó szeretet Istene! Te betöltöd minden vágyamat és szívem még nem nyílnak többé semmi földi jónak, hiszen övé maga a végzetlen jó! Mitől félnék, mikor Az van velem, aki engem szeret és aki megtehet isteni hatalmánál fogva mindent! . . .

* * *

Becsukom *P. Marton* remek kis könyvét: az *Oltártüzeket*, mert hátra van még a délután és hív az apostoli munka trombitaszava. Búcsúzom az Úrtól. A lelkemen csillog az adoráció friss kenete... Türelmetlenül les már rám az Utca. Az aszfalt repedéseiben drágagyöngyöket keresek, — lelkeket! . . . Hív a Szószék. Onnét hintem a Magot! Legjobb barátom a Gyóntatófülke. Az ember-szíveket itt aranyozom meg az evangélium mosolygós derűjével, mert lemosom rólok a bűnök patinás zománcát! S minden reggel korán szólít az Oltár, hogy a transzsubstanciációs szavak elsuttogása után a kerek Szentostyából az Élet kenyere, a borból pedig a Halhatatlanság Itala lényegüljön . . .

Mindezekért forró köszönet Neked, Uram! Megyek . . .

A csinos kis kötetet, ami ihletőm volt, a zsebembe csúsztattam és amint az ajtókilincsre nyomom a kezem, az utolsó gondolataim ezek: *Quam dilecta tabernacula tua, Domine, virtutum!* Édes az Úr otthona, melegszívű az Ő tabernáculuma. Mily gyönyörűséges itt megpihenni! . . .

P. Fenyvesi Jeromos O. P.

A KÖVEK BESZÉLNEK...

(*Római útiemlékek.*)

Húsvét vasárnap a koradélutáni órákban a tűző olasz napfényben kissé elpihenő Örökvárosban bolyongok. Dioclecián császár thermáinak (fürdők) hatalmas romjait nézegetem, — negyvenezer keresztény rabszolga építette egykor ezt a kőkolosszust, amely némaságában is beszél a zarándokhoz. A gyenge és beteges Dioclecián tán nem is adott volna ki rendeletet a keresztények üldözésére, ha gonoszlelkű császártársa, Galerius erre rá nem beszél. Mikor a befolyásolható Dioclecián elhatározta az üldöztetést, az oly nagymérvű lett, amely minden addigi kínoztatást, gyötrelmet felülmúlt, s amelyről az egyik történetírő, ki szemtanuja volt a vértanuk viselkedésének, írja: «Ó, mily csodálatos és minden tiszteltetreméltó a szentek eme serege, Krisztus dicsőségének fénylő koronája, akik zoltárokat, himnuszokat énekelve várták vértanuságuk elérkeztét». (Eusebius.) Az üldözések ekkori viharainak lett vértanuja Szent Ágnes is.

Amint körüljáróm az óriási romhalmazt, amelynek falaira zöldelő növényindák kúsznak fel, egy kis ajtóra bukkanok. Benyitok, vajjon mi van ennek a kőtömegnek belsejében? S íme nagyszerű keresztalakú bazilikában találok magamat. Ó, de fölséges gondolat, — röppen el ajkamról a csodálkozás. A legnagyobb keresztény építőművész, Michelangelo, a thermákból pompás bazilikát tervezett, hogy megörökítse a negyvenezer keresztény vértanunak emlékét, akik itt könnyes verejtékkel dolgoztak a halálig, míg a pogány római császárok fürdőit felépítették. Ez tehát a Sta Maria degli Angeli bazilika. A napsugarak remekül világítják meg a kereszthajónak szebbnél-szebb roppantméretű festményeit, közülük különösen megragadó Krisztus keresztelése, Szent Péter keresztrefeszítése, Szent Sebestyén vértanusága. A templom szentélye teljesen sötét, s amint egészen közel megyek, látom, hogy nagy, díszes Mária-kegykép van a főoltár felett. A kereszthajó végében is hatalmas oltárok állnak. A templom közepén állva festői látványt nyújtanak a kereszt szárainak végén levő oltárok. Hosszan imádkozom a baloldali kereszthajó szentségháza előtt, itt őrzik az Oltáriszentséget, majd elhagyom az Angyalos Boldogasszony-templomát.

Az autobus csodaszép utakon visz és mindenütt bazilika bazilika mellett, sőt egymás alatt és egymás felett is, amint azt egyes helyeken megfigyeltem. Széles sugárúton a Via Nomentánán robogunk Szent Ágnes bazilikájához s az autobus csakhamar megáll egy ódon ház előtt, a kalauz int: Bazilika st. Agnese! Leszállok, ám templomot nem látok. Megkérdem az autobus megállónál levő virágárust: hol a Szent Ágnes bazilika? Ő is a-barna emeletes kis házra mutat. Belépve a háznak ajtaján, régi boltíves kapualjon át kis udvarba jutok, de bazilika itt sincs. Pedig látom, hogy jó helyen járok, mert az udvarban levő zárt folyosó falán igen szép freskót pillantok meg. 1855 áprilisában idejött IX. Pius pápa I. Sándor pápa bazilikájának feltárt romjait megtekinteni, amit a Szent Ágnes-bazilika mellett ástak ki. Miután a Szentatya megnézte a Sándor-bazilika maradványait, a kíséretében levő bíborosokat, püspököket s a Propaganda növendékeit e ház emeletén — amely a lateráni kanonokok kolostora — lábcsőkre bocsátotta. Ez aktus alatt a padozat gerendái meglazultak s a Szentatya kíséretével a mélységbe zuhant; mivel azonban haláleset és súlyosabb sérülés nem történt, IX. Pius pápa halálából Isten iránt az eseményt a színhelyen freskóval örökíttette meg. Oly friss, üde, minden romlás nélküli a freskó, mintha ma készült volna. Látom, hogy Sándor pápa bazilikájának romjai az udvar végében húzódnak, csak Szent Ágnes-templomát nem találok. Ekkor segítségemre jön két pap, kik a ház emeletéről lejöttek s a kapu alatt breviáriumboznak, tőlük kérek felvilágosítást. Útbaigazítanak, hogy az udvaron menjek csak végig, át egy kis hídon, onnét lépcsők vezetnek le, a bazilika a föld alatt van. Ügylátszik a templom Szent Ágnes családi házának helyén áll, tán ott volt egykor a trichinium (ebédlő-terem), ahol a kis Szent Ágnes szegényeinek osztotta ki adományait.

Amint a lépcsőkön lemegyek, a lejárát falain rengeteg graffitit, őskeresztény karcolatokat látok s egyszerre ott állok az ősi Szent Ágnes-bazilikában, amit még Nagy Konstantin császár építtetett leányának, Konstancianak kérésére. Konstancia ugyanis súlyos betegségéből Szent Ágnes sírjánál gyógyult meg, midőn ott imádkozott s ezt az égi szótát hallotta: «Konstancia légy állhatatos». (Constancia = állhatatosság.) A bazilika oly régi, hogy a szentély szép szürke márványa elválk a vakolattól már. A főoltár alatt nyugszik Szent Ágnes hugocskájával, Szent Emerenciánával. A főoltáron nagy és díszes mennyezet alatt Szent Ágnes gyönyörű alabástrom szobra áll. Az egyik mellékoltárnál a falon két káprázatosan

szép festményt pillantok meg: Szent Ágnes és Szent Emerenciána halála. Szent Ágnes oly élethű, — sokáig szemlélem, hogy a rajta levő hófehér ruha festmény-e vagy selyem? Az apsisban a szentély falán Szent Ágnes megdicsőülését látni hatalmas mozaikképen. E templomban szentelik meg január 21-én Szent Ágnes ünnepén azoknak a bárányoknak gyapját, amelyekből az érseki palliumok készülnek. (Ágnes = Agnus = bárány.) Szépen mondja a Szent Ágnesről szóló antifóna: «Jobbján állt egy bárány, fehérebb, mint a hó, Krisztus az, aki Ágnest menyasszonyává és vértanujává avatta.»

Míg a szent vértanuk sírjánál imádkoztatok, jön a sekrestyés, hogy szívesen megmutatja az itt levő katakombákat is, miután többen is jöttek megtekinteni. Csakhamar hosszú katakomba-gyertyákkal meggyünk le az őskeresztények dromitoriumába (= fckvőhely). Egyik -loculusban (= üreg) számtalan kisebb-nagyobb őskeresztény mécses látok, amivel még maguknak világítottak itt a szent vértanuk. A falakon levő rengeteg márványtábla jelzi, mely sokan nyugosznak itt a coemeteriumokban (= nyugvóhely). A katakombákban különösen díszesek a columbáriumok (= galambalakú sírűregek), hol előkelőbb vértanuk pihennek, kiknek hozzátartozói mozaikkal, festményekkel díszítették sírjukat. Imádkozva, a szent falakat ajkunkkal illetve haladunk az «ecclesia fratrum» (= testvérek gyülekezete) temetkezőhelyén, hol a levegő egészen tiszta, mert az őskeresztények a katakomba-falakba több helyen lucernáriákat (= szellőztető nyílás) is készítették.

A katakombából feljőve a kolostorudvar legvégére megyek, hol néma magányosságban áll Nagy Konstantin császár leányának, Konstanciának temploma, aki ide kívánt temetkezni. A nagy kerek kupola-memoria belseje egészen üres, csak közepén áll egy remek szép oltár, amelyben Constancia alussza álmát. A templom oldalfalain két drága mozaikkép még teljesen ép, a mennyezetfestés, ami szüreti jeleneteket ábrázol — ügylátszik e templom eredetileg pogány szentély volt —, már erősen lekopott.

Elhagyva ezt az értékes emlékü helyet, Sándor pápa bazilikájának romjaiból szeretnék egy-két kövecskét elvinni magamnak emlékül, sajnos, ezek az erős masszív falak ma sem engednek — törhetetlenek. Szétteltek a környéken s amerre csak szemem ellát, mindenütt a tavasz pompájában öltözött természet ünnepel. Fehér virágfüzérékkel díszített bokrok, illatos olajfák, sárga gyümölcsökkel megrakott narancs- és citromfák, tűzpiros-virágú cserjék, virágzó kertek adják meg e tájnak a fenséges harmóniát, ahol egykor a kis Szent Ágnes dalolta az ő kedves himnuszát: «Akinek szépségét ámulva szemléli a nap és a hold, annak szolgálatára van szentelve hűséges szeretetem».

Hoffer Ilona róm. kat. hitoktató.

HÁLAADÁS.

Isten, aki jóságoddal
 átszövöd az Életet,
 Téged illet a dicsőség,
 a hála és szeretet.

Isten, aki áldásiddal
 betöltöd a Világot,
 mindenkitől mindörökké
 légy áldott és imádott!

Brenner Tivadar.

OLTÁREGYLETI ÉLET

A budapesti Örökimádás-templomban évenként megtartani szokott engesztelő-kilenced január 9—17 közötti időben lesz. A kilenced sorrendje a következő:

I. nap. Az engesztelés időszerűsége. Szónok: uzdóczy Zadravetz István ny. tábori püspök.

II. nap. Az engesztelést megkívánja az Isten. Szónok: Dr. Hamvas Endre pápai protonotárius kanonok, érseki általános helytartó.

III. nap. Az engesztelés kötelességünk. Szónok: Dr. Mátrai Gyula p. kamarás, hercegprímási titkár.

IV. nap. Az engesztelés kitüntetésünk. Szónok: Dr. Tiefenthaler József pápai kamarás, kollégiumi igazgató.

V. nap. Az engesztelés igazi örökimádás. Szónok: Kiss István, az Örökimádás-templom lelkesze.

VI. nap. Az engesztelés kihatása az egyénre. Szónok: Dr. Erdey Ferenc pápai kamarás, lelkiigazgató.

VII. nap. Az engesztelés kihatása a családra. Szónok: Dr. Szabó Imre pápai kamarás, érs. helynöki titkár.

VIII. nap. Az engesztelés kihatása a nemzetre. Szónok: Dr. Nádas Zoltán püspöki tanácsos.

IX. nap. Az engesztelés kihatása az Egyházra. Szónok: Dr. Marczell Mihály tb. kanonok, egy. tanár.

A szentbeszédnek minden este $\frac{1}{4}$ 6 órakor kezdődnek, utánuk ünnepélyes áldás. A kilenced alatt minden reggel 9 órakor engesztelő szentmise. Ezúton kérjük a fiókoltáregyesületeket, vallásos és társadalmi egyesületeket, hogy szentséglátogatásaikat szíveskedjenek kellő időben a Mária Reparatrix zárdával (IX., Üllői-út 75.) személyesen, vagy írásban közölni.

A háborús időkben sokszorosan szükség van az engesztelésre. Jöjjünk minél többen megkérlelni az eucharisztikus Jézust!

Uj Oltáregyesület alakult Ipolyságon 372 taggal. A népes egyesület vezetőségét és minden tagját a szentségi Jézus kegyelmébe ajánljuk.

Férfiaink engesztelő szentségimádási órája december 13-án délután 3—4 óra között volt s a multkorinál jóval többen vettek részt. A következő engesztelő óra január 10-én a fenti órában lesz. Tekintve, hogy ez a nagykilenced alatt lesz, különösen kérjük a férfiak szíves megjelenését.

Oltáregyesületi érem a régi nagy formátumban a háborús viszonyok miatt nem készíthető. Helyette kisebb, de félszes érmek készültek, melyek korlátlan mennyiségben kaphatók a központi Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.).

Istenben boldogult Kánter Károlynak, a közp. Oltáregylet nagynevű igazgatójának életrajza már megjelent dr. Tiefenthaler József kollégiumi igazgató tollából. A nívós könyvújdonsgát kapható a Szent István-Társulatnál és a központi Oltáregyesületnél 3 40 P áron. Portó előreküldésével postán is.

A **fiókoltáregyesületeket** ezúttal kérjük, hogy évi beszámolóikat szíveskedjenek a Központ rendelkezésére bocsátani. A beszámoló nemcsak tükörképét nyújtja az apostoli munkának, hanem sokakat tevékenységre is sarkal.

Január 11-én választmányi ülés, terjesztőnői értekezlet pedig csak februárban lesz.

VATÉLJES • BÜCSÜK

Január 1, egy tetszésszerinti napon, imádási óránk napján, a hó első csütörtökén és péntekén.

«Vigyázzatok tehát testvérek, hogy óvatosan éljete; ne mint esztelenek, hanem mint bölcsek; jól értékesítsétek az időt, mert rossz napokat élünk.» (Efez. 5. 15—16.).

IMASZÁNDÉKUNK

Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennyei és földi Teremtőjében.

Mikor az Anyaszentegyház felvesz a keresztségben tagjai közé, a Hiszekegy ünnepélyes szavaival kísér be hitünk szent földjére. Az új esztendőben mi is az apostoli hitvallás ágazatai nyomán vesszük havi imaszándékainkat, hogy méginkább megerősödjön bennünk szent hitünk és öntudatosá legyen katolikus meggyőződésünk.

Lelki szemünk előtt lejátszódik a teremtés nagyszerű színjátéka. Az Atya hatalmas alkotóereje egymásután hívja életre a világegyetem láthatatlan és látható alkotóelemeit, lelkes és élettelen lakóit. Megteremti az angyalokat, a mennyei udvar szem nem látta, fül nem hallotta világát. S látom, amint benépesül a mennyország ragyogó lelkekkel. Azután felcsendül a világ legszebb szimfóniája: Sanctus, sanctus, sanctus Dominus! hogy soha el ne csendesedjen, hanem visszhangozzék reá a világegyetem minden teremtménye az ő sajátosan egyéni dallamán.

Azután látom az Atya hatalmának kisugárzását, amint az áthatolhatatlan «khaoszból» abszolút művészi gonddal hozza létre a világűr hatalmas bolygóit, csillagjait. Azután mindeneket átható «legyen» szavára megkezdik keringésüket, hogy az idők óceánjain át jelezzék mozgásuk által a korszakokat, évszakokat, napszakokat.

Majd megilletődve szemlélem, amint a sok bolygó közül kiszemel egyet, nem is a legnagyobbat, a legékesebbet, a Földet; megpihen rajta atyai tekintete. És az igazi Atyát jellemző szeretettel ezt jelöli ki nagy események színhelyéül. Felékesíti élő és élettelen lények díszleteivel, hogy féltett kincsének, a teremtendő embernek méltó lakhelye lehessen. S mikor minden kész, az összes díszletek, kellékek helyükön vannak, vezényszavára megjelenik az első ember a világ nagy színpadján. A földből alkotott, de isteni szikrával, a lélekkel felruházott ember a teremtett lények légióinak élén bevonul a történelembe. S a földről visszhangzik az égi szimfónia: Szent, szent, szent az Isten! Micsoda nyitány ez!

Azután atyai tekintete megáll egy ponton. Itt lesz Názáret. Innen fog elindulni egy tiszta lelkű leány. Odébb lesz Betlehem, ahol ez a tiszta hajadon, atyai szeretetének kivirágzását, egyszülött Fiát, az örök Igét fogja átnyújtani az emberiségnek. Hogyne szeretné ezt a földet! Azután atyai tekintete megpillantja örök terveiben a sok-sok templomtornyot, millió és millió oldárt, ahol napkeletől napnyugtáig tiszta és szeplőtelen áldozatot fog az ő tiszteletére emberkezek által bemutatni Egyszülöttje. Igen ez az igénytelen bolygó lesz a legértékesebb valamennyi között.

S mikor mindent megteremtett, mikor minden elindult sok évezredek útjára, Ő megpihen, hogy nagy meditációjában ünneppé avassa a teremtés lezárását. Isten, Atya, Teremtő fogalma így olvad össze egy soha szét nem választható egységgé. Mikor alattvalói hódolattal bürölköz le Isten előtt, aki egyúttal Teremtőm is, megnyugszom, mert ő Atyám is. Megfogható erő, szerető kezét, kérhetem jóságának reámsugárzását, mert Atyám.

Újév hajnalán így lépek be a Credo áhítatos területére és lesz az én egész évi kicsiny, küzdő életem ünnepélyes hitvallása.

K. I.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda Budapest, Felelős: ifj. Kohl Ferenc.